

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Petry Staré v právní věci **žalobkyně: T. P. P.**, nar. „X“, státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky, bytem „X“, zastoupené Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem v Praze 2, Vinohradská 22, PSČ 120 00, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/50, PSČ 140 21, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2015, č.j. MV-119379-3/SO-2015,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 27.10.2015, č.j. MV-119379-3/SO-2015, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 22.6.2015, č.j. OAM-1238-11/ZR-2015, **se pro vadu řízení z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 10.800,-Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 27.10.2015, č.j. MV-119379-3/SO-2015, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 22.6.2015, č.j. OAM-

1238-11/ZR-2015, jímž byl správním orgánem I. stupně s odkazem na ust. § 87f odst. 1 ve spojení s ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky ve znění účinném do 17.12.2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ukončen žalobkyní přechodný pobyt na území České republiky s odůvodněním, že se dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu tím, že účelově uzavřela manželství.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že dle jejího názoru je napadené rozhodnutí nezákonné a vzhledem k okolnostem případu nepřiměřené a nepřezkoumatelné, tedy v hrubém rozporu s ust. § 2, § 3, § 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), jakož i v rozporu s ust. § 87e zákona o pobytu cizinců a dále s čl. 20 Smlouvy o fungování Evropské unie, jakož i Úmluvou o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěných skutečností. Povolení k přechodnému pobytu jí bylo uděleno jako rodinnému příslušníkovi občana EU, manželce L. P., z jejichž manželství se narodil syn M. P., který je občanem České republiky. V roce 2011 byl L. P. odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Mostě sp. zn. 3 T 36/2011 pro napomáhání k neoprávněnému pobytu, dle kterého mělo být manželství uzavřeno účelově za úplaty 40.000,-Kč. Na základě uvedeného trestního příkazu a protokolu o svědecké výpovědi pana L. P., sepsaného v rámci jiného správního řízení (řízení o udělení povolení k trvalému pobytu žalobkyně vedené pod sp. zn. OAM-17336-21/TP-2014 – pozn. soudu), pak správní orgán I. stupně dne 22.4.2015 zahájil řízení o ukončení platnosti přechodného pobytu žalobkyně. S názorem žalovaného, že tyto podklady jsou pro vydání napadeného rozhodnutí dostatečné, žalobkyně nesouhlasila. Poukázala jednak na okolnost, že trestní příkaz obsahuje toliko výrokovou část, nikoli odůvodnění, z něhož by bylo možné dovodit konkrétní skutečnosti a učinit jednoznačný závěr o vědomém, účelovém jednání žalobkyně, tedy že její manželství bylo uzavřeno v úmyslu obejít zákon o pobytu cizinců, jednak na skutečnost, že s tímto tvrzeným závěrem se L. P. v rámci své svědecké výpovědi neztotožnil a uvedl, že manželství nebylo uzavřeno účelově, důvodem ukončení soužití bylo podezření, že není biologickým otcem syna M. a že výsledek trestního řízení u Okresního soudu v Mostě mu není znám. Tvrzení žalovaného o účelovosti uzavření manželství je dle žalobkyně celé postaveno na základě jednoho trestního příkazu, bez dalších skutkových zjištění, jež byly pro vydání trestního příkazu podkladem. Dle žalobkyně bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě nedostatečně zjištěných skutečností, ačkoli v případě existujících pochybností jsou správní orgány povinny pokusit se dalším šetřením tyto pochybnosti odstranit. Žalobkyně se rovněž neztotožnila se závěrem žalovaného, že není třeba zkoumat přiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho zásahů do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně namítla, že rozhodnutí ji činí odpovědnou za jednání, ke kterému mělo dojít před více jak 4 roky. S ohledem na míru škodlivosti popsaného jednání, dle názoru žalobkyně, nemůže veřejný zájem na jejím postihu převážet nad zájmem společnosti na zachování rodin a právní jistoty žalobkyně v rámci rodinného a soukromého života rodiny žalobkyně. V souvislosti s tím poukázala na to, že její nezletilý syn je občanem České republiky a má zcela jistě ústavně garantované právo žít na území České republiky se svými rodiči. Žalobkyně uvedla, že jako matka, která nezletilého občana Evropské unie plně vyživuje a tento je na ní výživou odkázán, je nepochybně ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jako taková má právo pobývat na území České

republiky. V dané souvislosti pak žalobkyně odkázala na rozhodnutí Evropského soudního dvora ze dne 25.7.2008, sp.zn. C-127/08, ve věci Metlock a ostatní, kde je konstatováno, že pokud by občan Evropské unie nemohl rozvíjet svůj normální rodinný život na území členského státu, neboť by nebyl umožněn pobyt jeho rodinným příslušníkům, znamenalo by to zásadní porušení jeho základních práv, přičemž není rozhodné, kdy a jak rodinný příslušník do členského státu přicestoval a zda měl v tomto, či jiném členském státě legální pobyt, jakož není ani podstatné, zda příbuzenský vztah vznikl před nebo po příjezdu rodinného příslušníka na území členského státu. Dále pak žalobkyně odkázala na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 8.3.2011, sp. zn. C-34/09, ve věci Zambrano vs. Office national de l'emploi, kdy soud dospěl k závěru, že „čl. 20 SFEU musí být vykládán tak, že brání tomu, aby členský stát odepřel státnímu příslušníku třetího státu, na kterého jsou výživou odkázány jeho děti nízkého věku, jež jsou občany Unie, právo na pobyt v členském státě, v němž mají tyto děti bydliště a jehož mají státní příslušnost, neboť takové rozhodnutí by uvedené děti připravilo o možnost skutečně využívat podstatné části práv spojených se statusem občana Unie.“ Dále pak žalobkyně uvedla, že v současnosti žije ve společné domácnosti s N. V. T., nar. „X“, který je občanem České republiky, což ji činí rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Dle názoru žalobkyně se žalovaný nevypořádal se zásadní odvolací námitkou spočívající v porušení základních práv a svobod jak jejích, tak jejího syna. S ohledem na uvedené skutečnosti proto žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí, tak jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a vrátil věc žalovanému k novému projednání. Žalobkyně se rovněž domáhala přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě k námitkám žalobkyně uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, že v odvolacím řízení nezjistil vady, jež by měly vliv na zákonnost či správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Závěr žalovaného vyjádřený v přezkoumávaném rozhodnutí je tak mimo jiné výsledkem zohlednění všech odvolacích námitek žalobkyně. Žalovaný uvedl, že již správní orgán I. stupně se podrobně zabýval konkrétním jednáním žalobkyně, toto vyhodnotil z pohledu zákonem stanovených podmínek, přičemž pokud jde o skutkové závěry, pak vycházel z obsahu spisového materiálu, zejména z výpovědi svědka L. P. a pravomocného trestního příkazu Okresního soudu v Mostě ze dne 10.3.2011, č.j. 3 T 36/20011-24. Na základě shora uvedeného tudíž žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, neboť v daném případě byly zcela jednoznačně prokázány podmínky pro ukončení pobytového oprávnění žalobkyně.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný ve stanovené lhůtě po poučení nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.

Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud

přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Při přezkoumání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem námitkám žalobkyně.

Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Žalobkyni bylo s platností od 29.1.2010 uděleno povolení k přechodnému pobytu na území České republiky a současně jí byl vydán průkaz o povolení k pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie č. ZB002973 s platností do 8.1.2017. Dne 25.9.2014 podala žalobkyně žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. V rámci tohoto řízení dne 21.4.2015 L. P., nar. „X“, (dále jen manžel žalobkyně), do protokolu o výsledku svědka uvedl, že vůči němu bylo vedeno trestní stíhání za napomáhání k pobytu a dále odmítl vypovídat. Dne 22.4.2015 zahájil správní orgán I. stupně s žalobkyní ve smyslu § 46 odst. 1 správního řádu z moci úřední řízení o ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87f odst. 1 písm. a), ve spojení s § 87e písm. c) zákona o pobytu cizinců pro důvodné podezření, že se dopustila obcházení tohoto zákona účelovým uzavřením manželství s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Toto oznámení bylo žalobkyni doručeno dne 28.4.2015.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 17.6.2015, č.j. OAM-1238-11/ZR-2015, byl žalobkyni, jako rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, dle ustanovení § 87f odst. 1 ve spojení s ustanovením § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ukončen přechodný pobyt a podle § 87f odst.3 téhož zákona jí byla stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že jako důkazy ke zjištění stavu věci byly vyhodnoceny listiny, a to protokol o svědecké výpovědi ve věci řízení o povolení k trvalému pobytu sp. zn. OAM-17336-21/TP-2014 sepsaný s manželem žalobkyně dne 21.4.2015 a shora citovaný trestní příkaz Okresního soudu v Mostě. Správní orgán I. stupně v souvislosti s tím konstatoval, že hodnotil podklady a důkazy jednotlivě i ve vzájemné souvislosti a pečlivě přihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, a uzavřel, že z trestního příkazu jednoznačně a nezpochybnitelně vyplývá, že L. P. uzavřel manželství s žalobkyní za úplatu, a tím jí umožnil legalizaci pobytu na území České republiky a žalobkyni byl za účelem sloučení rodiny povolen dne 29.1.2010 přechodný pobyt. Účelové uzavření manželství považoval správní orgán I. stupně za dostatečný důvod pro ukončení přechodného pobytu podle § 87f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců s tím, že nebyl povinen zkoumat, zda jeho rozhodnutí bude přiměřené, pokud jde o zásah do soukromého nebo rodinného života žalobkyně, byť si byl plně vědom existence nezletilého dítěte.

Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž vyjádřila nesouhlas s postupem správního orgánu I. stupně, který rozhodl striktně na základě skutečnosti, že bývalý manžel žalobkyně byl odsouzen Okresním soudem v Mostě za přečin napomáhání k neoprávněnému pobytu, a poukázala na to, že předmětný trestní příkaz byl vydán v lednu 2011, zatímco řízení o ukončení platnosti povolení k přechodnému pobytu proběhlo až v roce 2015. Žalobkyně rovněž poukázala na nepřiměřenost rozhodnutí ve vztahu k jeho zásahu do

jejího rodinného a soukromého života s tím, že je matkou nezletilého dítěte, občana České republiky, odkázala na evropskou judikaturu a mezinárodní úmluvy vztahující se k této oblasti. Své odvolání pak doplnila o informace ohledně svého soužití s N. V. T., občanem České republiky, a aktuálním bydliště.

O odvolání žalobkyně následně rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, jak bylo uvedeno shora. V odůvodnění uvedl, že se správní orgán I. stupně podrobně zabýval konkrétním jednáním žalobkyně a toto jednání vyhodnotil z pohledu zákonem stanovených podmínek, přičemž skutkové závěry vychází z obsahu předloženého spisového materiálu a opírají se zejména o výpověď manžela žalobkyně a pravomocný trestní příkaz Okresního soudu v Mostě. S odkazem na příslušná paragrafová znění zákona o pobytu cizinců pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že správnímu orgánu není stanovena povinnost zvažovat dopad rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu na území České republiky do soukromého nebo rodinného života účastníka řízení, když tato povinnost se vztahuje pouze k důvodu vymezenému v § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jak tomu ale v projednávané věci nebylo. V souvislosti s tím pak žalovaný zdůraznil, že s ohledem na důvod ukončení povolení k přechodnému pobytu, když manželství žalobkyně bylo shledáno jako formální prostředek pro získání povolení k pobytu, nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Dále žalovaný uvedl, že žalobkyně, jako matka dítěte, si měla být vědoma podvodného jednání a z toho vyplývajících důsledků. Žalovaný připustil, že žalobkyni není tímto rozhodnutím zakázán pobyt na území České republiky, jelikož po vycestování může požádat o jiné pobytové oprávnění. K doplnění odvolání žalovaný s ohledem na koncentraci řízení nepřihlédl ve smyslu ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu. Závěrem pak žalovaný uvedl, že po prozkoumání spisového materiálu dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně své povinnosti neporušil a vydal rozhodnutí, které je v souladu se zákonem.

Pokud jde o obsah spisového materiálu, ten je tvořen, kromě již žalobkyní i žalovaným zmíněných listin (protokol o výpovědi manžela žalobkyně a kopie trestního příkazu Okresního soudu v Mostě), uvedených rozhodnutí, odvolání, jeho doplnění a záznamů o úkonech ohledně vedení řízení (výzvy k seznámení, oznámení, záznamy), pouze kopiemi protokolů sepsaných s žalobkyní a jejím manželem, jako účastníky správního řízení (dle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) na inspektorátu cizinecké policie Ústí nad Labem, skupině povolování pobytu, dne 4.12.2009, po podání žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu. Z trestního příkazu Okresního soudu v Mostě ze dne 10.3.2011, č.j. 3 T 36/2011-24, který nabyl právní moci dne 7.6.2011, vyplývá, že manžel žalobkyně byl odsouzen za přečin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 171d odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění účinném do 31.12.2009, k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců, s podmíněným odkladem výkonu trestu na dobu 15 měsíců, k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců za současného zrušení výroku o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Mostě ze dne 17.2.2010, č.j. 3 T 19/2010-23.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že správní orgány obou stupňů nerespektovaly základní zásady správního řízení, a to zejména zásadu řádného zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a tím došlo k porušení ustanovení § 3 správního řádu.

Na tomto místě pak soud považuje za nutné připomenout, že ve smyslu ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. (Správní orgán rozhoduje dle skutkového a právního stavu v době vydání správního rozhodnutí). V daném případě je přezkoumáváno rozhodnutí žalovaného ze dne 27.10.2015 a k tomuto datu je proto ve smyslu výše citovaného ustanovení rozhodující skutkový a právní stav.

Podle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (správního řádu). Ustanovení § 2 správního řádu pak stanoví, že správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu. Správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Dle ust. § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Zákon o pobytu cizinců upravuje jako výslovný důvod pro ukončení povolení k přechodnému pobytu zjištění, že se žadatel dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu tím, že účelově uzavřel manželství. Správní orgány jsou tedy nejen oprávněny, ale i povinny zkoumat, zda manželství nebylo uzavřeno účelově.

Podle ust. § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že Ministerstvo ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie, přechodný pobyt na území, pokud o to požádá nebo z důvodů uvedených v § 87e.

Podle ust. § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že Ministerstvo žádost vydání povolení k přechodnému pobytu dále zamítne, jestliže žadatel:

a) ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území,

b) je zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který žadatele do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo

c) se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství,

d) se bez vážného důvodu nedostaví k výsledku (§ 169 odst. 2), odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti.

Podle ust. § 87e odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že k důvodu podle odstavce 1 písm. a) se přihlédne pouze za podmínky, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele.

Bylo tedy na správním orgánu, aby zjistil skutkový stav, v kterém nebudou důvodné pochybnosti, a z takto zjištěného skutkového stavu vycházel při vydání rozhodnutí. V dané věci žalovaný ale vycházel pouze z protokolu, který byl sepsán policejním orgánem podle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, na základě žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky dne 4.12.2009, s žalobkyní (č.j. CPUL-09820-5/CI-2009-044063) a s jejím manželem L. P. (č.j. CPUL-09820-6/CI-2009-044063), z protokolu o výpovědi v dané době již bývalého manžela žalobkyně, sepsaného dne 21.4.2015 (č.j. OAM-17336-21/TP-2014), a z kopie trestního příkazu Okresního soudu v Mostě, vztahující se k jeho odsouzení. Žádná další zjištění k prokázání skutkového stavu již správní orgán I. stupně ani žalovaný neprováděli, manželství žalobkyně označili za účelové a dospěli k závěru, že jeho uzavřením došlo ke zneužití práva spojeného s institutem manželství.

Ačkoli byl žalobkyni přechodný pobyt povolen na počátku roku 2010, správní orgány na základě protokolů sepsaných v prosinci 2009, s odkazem na odsouzení manžela v březnu roku 2011 a jeho vyjádření v dubnu 2015, učinily závěr o účelově uzavřeném manželství. Správní orgány zcela pominuly okolnost, že k rozvodu manželství došlo až v únoru 2015, jak manžel žalobkyně zmínil ve své výpovědi. Dále správní orgány ignorovaly okolnost, že z manželství žalobkyně se narodilo dítě. V souvislosti s tím již správní orgán I. stupně mohl, na základě příslušných soudních rozhodnutí o rozvodu manželství a uspořádání poměrů nezletilého dítěte pro dobu po rozvodu, ověřit, zda se od počátku jednalo o manželství, které svou funkci neplnilo, a bylo tedy uzavřeno účelově, či zda v něm docházelo k určitému vývoji. Pokud jde o žalobkyni, nebyla ve věci řízení o ukončení povolení k přechodnému pobytu vyslechnuta správním orgánem vůbec. Žalobkyně byla vyrozuměna o zahájení úkonů správního řízení z moci úřední, byla vyzvána k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a byla jí poskytnuta možnost se k věci vyjádřit. Na písemné vyjádření podané prostřednictvím jejího zástupce, včetně učiněného návrhu správní orgán žádným příلéhavým způsobem nereagoval.

Soud dospěl k závěru, že správní orgány vycházely ze zjištění, která nejsou dostatečná. Je pravdou, že vyjádření manžela žalobkyně o společném soužití, nezletilém dítěti, rozvodu či trestním stíhání jsou velmi obecná, ale to nemůže být důvod pro jejich přehlédnutí. Povinností správního orgánu bylo doplnit skutková zjištění i o informace o průběhu manželství výsledkem žalobkyně i vyžádáním příslušných dalších listin a rozhodnutí. Nelze přehlédnout, že žalobkyně účelovost uzavření manželství popírala již v průběhu správního řízení, resp. v podaném odvolání, ani žalovaný však na toto tvrzení nijak nereagoval. V prověření manželství žalobkyně z hlediska možného obcházení citovaného zákona správními orgány nic relevantně nebránilo.

Námítce žalobkyně, že nebyl zjištěn skutkový stav tak, aby o něm nevznikaly důvodné pochybnosti, tedy soud přiznal důvodnost. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, že se žalovaný s argumenty, jež správní orgán I. stupně vedly k vyslovení stanoviska o obcházení zákona ze strany žalobkyně v důsledku účelově uzavřeného manželství, ztotožnil. Zároveň i dospěl ke stejnému závěru, že je zcela namístě ukončit její pobyt. Z kontextu odůvodnění lze nicméně dovodit, že námitkám žalobkyně, uplatněným v odvolání, ohledně neúplného zjištění skutkového stavu ve svých úvahách nepřičítal zvláštní důležitost.

Jak vyplývá z předloženého správního spisu, skutkový stav, jenž odůvodnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně o ukončení přechodného pobytu žalobkyně s ohledem na důvodné podezření na obcházení zákona o pobytu cizinců účelově uzavřeným manželstvím, nebyl věrohodně zjištěn z jiných provedených důkazů, např. ze zápisů matriky – rodného listu syna žalobkyně, z rozsudků o rozvodu a úpravě poměrů nezletilého ani výpovědi žalobkyně jako účastnice řízení aj. Zmiňovaný protokol o výpovědi manžela žalobkyně a kopie trestního příkazu Okresního soudu v Mostě, jakož i kopie protokolů z prosince 2009, pořízených v souvislosti s žádostí žalobkyně o udělení povolení k přechodnému pobytu, nebyly podpořeny jinými důkazními prostředky, na jejichž základě by bylo možné dospět k závěru, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona ve smyslu § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Z obsahu napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný vycházel ze závěrů o účelovosti manželství žalobkyně založených na trestním příkazu Okresního soudu v Mostě ze dne 10.3.2011, kterým byl její manžel uznán vinným přechodem napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky, jehož se měl dopustit právě tím, že dne 21.8.2009 ve Vietnamu uzavřel sňatek s žalobkyní. Pokud správní orgán vycházel ze zjištění učiněných z citovaného trestního příkazu ke dni jeho rozhodování, tj. v červnu 2015, pak do doby vydání nyní napadeného rozhodnutí od uzavření manželství uplynulo téměř 6 let. Vzniká pochybnost o tom, zda zjištěné odsouzení manžela žalobkyně v březnu 2011 za uzavření sňatku v srpnu 2009, může být dostatečným podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí v červnu 2015.

V souvislosti s tím soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.8.2012, č.j. 5 As 104/2011-102, ve kterém uvedl, že účelovost uzavření manželství ve smyslu § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat po celou dobu správního řízení, a to až do rozhodnutí odvolacího orgánu. Pokud je v řízení před správními orgány prokázáno, že manželství plní svou funkci, není možné takové manželství považovat za účelově uzavřené, a to ani když tomu tak od jeho úplného počátku nebylo.

Z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že ačkoli zákon jako důvod zamítnutí žádosti o vydání povolení k pobytu uvádí důvod „pokud účelově uzavřel manželství“, nelze „účelovost“ posuzovat pouze ke dni vzniku manželství, ale je třeba vztahy mezi manželi zkoumat i po dobu správního řízení až do rozhodnutí odvolacího správního orgánu, protože vztahy mezi manželi se mohou vyvíjet. Pokud by tedy bylo v řízení před správními orgány prokázáno, že manželství plní svou funkci (i když by tomu tak od jeho úplného počátku nebylo), nebylo by možné takové manželství považovat za účelově uzavřené.

Správní orgán by při posuzování účelového manželství neměl zcela odhlédnout od jeho obecně předpokládaného účelu či poslání. Skutečnost, že se posuzované manželství

vymyká celospolečenskému vnímání tohoto institutu, může být důležitou indicií naznačující možné obcházení zákona o pobytu cizinců. Z tohoto pohledu považuje soud za překvapivé, že ačkoli při účastnickém výslechu žalobkyně a jejího manžela (dle § 169 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v prosinci 2009) byly pokládány otázky týkající se seznámení a svatby a odpovědi již v té době vyvolávaly důvodné pochybnosti a naznačovaly možné obcházení zákona o pobytu cizinců, povolení k přechodnému pobytu bylo žalobkyni vydáno, jsou následně tytéž protokoly posuzovány a považovány jako důkaz svědčící účelovému uzavření manželství žalobkyně, aniž by v daném případě byly zohledněny další okolnosti, které by účelovost manželství žalobkyně dostatečně prokazovaly a které správní orgány nezkoumali. Odkaz žalovaného na Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES s uvedením faktorů, které v jejím smyslu mají být zejména zohledněny pro posuzování existence úmyslu práva zneužít (odůvodnění napadeného rozhodnutí str. 4 odst. 6, 7 a str. 5 odst. 1), a odkaz na odsouzení manžela žalobkyně bez dostatečného zjištění okolností následného života manželů neumožňují učinit jednoznačný závěr o účelovosti manželství žalobkyně.

Žalovanému lze přisvědčit, že prokazování účelovosti manželství podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jak vyplývá i z § 169 odst. 3 téhož zákona, je založeno na zjištění okolností provázejících seznámení obou snoubenců, jejich svatbu a jejich následný život. Pokud je jednání cizince vedeno úmyslem obejít zákon o pobytu cizinců na území České republiky využitím předstíraných nebo zkreslených skutečností, zejm. rodinných vztahů, a to s cílem získat pobyt na území, nemůže být takovému jednání poskytnuta ochrana. Je obecným právním principem, že zneužití práva nelze v právním státě poskytovat právní ochranu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.12.2009, č.j. 8 Afs 56/2007-479, č. 2295/2011 Sb. NSS), a totéž platí i pro případy obcházení zákona. Na druhou stranu však ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nelze vykládat tak, že by obcházení zákona, jež se cizinec dopustil v minulosti, v souvislosti s jinou žádostí o získání či prodloužení pobytového oprávnění, tohoto cizince diskvalifikovalo navždy do budoucna a umožňovalo jeho každou následnou žádost o přechodný pobyt s odkazem na toto minulé jednání bez dalšího zamítat, či povolení odebírat.

Správní orgán I. stupně ani žalovaný ale nezjišťovali žádné další okolnosti týkající se manželství žalobkyně po povolení přechodného pobytu na území České republiky dne 29.1.2010, ze kterých by bylo možné postavit najisto, zda i po vydání tohoto rozhodnutí bylo manželství pouze účelovým svazkem, či zda se vztahy mezi manželi vyvinuly a jejich manželství začalo plnit funkce dané v té době platným zákonem o rodině. Poukazují-li tedy správní orgán I. stupně a žalovaný na účelovost uzavřeného manželství s panem Lukášem Pajerem, mohlo se jednat o skutečnost prokazující snahu žalobkyně předstírat či zkreslit její skutečné rodinné vztahy, nicméně toto jednání bylo předmětem dřívějšího řízení o udělení povolení k přechodnému pobytu, které jí ostatně uděleno bylo. Ačkoli toto jednání by samozřejmě mohlo být článkem v řetězci jednání žalobkyně, kterým případně obcházela zákon o pobytu cizinců v době, kdy podala žádost o udělení přechodného pobytu, není samo o sobě rozhodné pro nynější rozhodnutí o odebrání tohoto povolení. Závěr, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu a na něj navazující rozhodnutí o odebrání povolení k přechodnému pobytu, opřené pouze o shora uvedené skutečnosti, proto soud nepovažuje za přijatelné. Zmiňované okolnosti, které by obcházením zákona být mohly, jsou významné v tom směru, že nepochybně odůvodňují zvýšenou ostražitost na straně správních orgánů a opravňují je k důkladnějšímu zkoumání a prověřování

okolností; nemohou však opravňovat k postupu v rozporu se základními principy správního řízení.

V tomto ohledu soud správním orgánům vytýká, že nevyužily oprávnění k provedení výslechu žalobkyně a místo toho se spokojily s vyjádřením, které učinila jako účastník řízení při podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu dne 8.4.2009. Další možností se jevila pobytová kontrola a vyžádání si dalších listin, které správní orgány rovněž nevyužily. Žalovaný i správní orgán I. stupně tudíž ve svém postupu pochybili. Odnětí oprávnění k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců pro obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území nelze opírat jen o podání účelové žádosti, jehož se cizinec dopustil v minulosti v jiném řízení. Toto rozhodnutí musí vycházet především z okolností, jichž se cizinec s vědomím jejich zkreslení či nepravdivosti dovolává v aktuálním řízení. Žádné takové skutečnosti a okolnosti však nebyly označeny, doloženy a k odebrání povolení k přechodnému pobytu bylo přistoupeno s odkazem na shora uvedené důkazy (protokoly z prosince 2009, trestní příkaz z roku 2011 a výpověď manžela z dubna 2015).

Soud proto námitku žalobkyně o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu vyhodnotil jako důvodnou s tím, že k závěru o účelovosti manželství nepostačují podklady shromážděné ve správním řízení, neboť okolnosti, o něž se správní orgán ve svém závěru opírá, nejsou způsobilé vést k odebrání pobytového oprávnění.

Další námitka žalobkyně spočívala v tvrzení, že správní orgán I. stupně nezkoumal přiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho zásahů do soukromého či rodinného života syna žalobkyně. K tomu soud uvádí, že v přezkoumávaném případě je nutno především upozornit na skutečnost, že shora citované znění ustanovení § 87e a § 87f reflektuje stav, v jakém se zákon o pobytu cizinců nacházel ke dni napadeného rozhodnutí. Je proto pravdou, že dle jeho aktuálního ustanovení § 87f platí, že rodinnému příslušníku občana Evropské unie ukončí Ministerstvo pobyt na území České republiky z důvodu obcházení zákona toliko za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana Evropské unie. Podmínku zkoumání přiměřenosti však zákon ve znění účinném ke dni rozhodnutí správních orgánů stanovil toliko pro případ zrušení povolení k přechodnému pobytu z důvodu ohrožování veřejného zdraví, nikoliv v případech jiných, včetně zde posuzovaného obcházení zákona.

Nebylo proto povinností správního orgánu I. stupně, aby přiměřenost svého rozhodnutí přezkoumával s ohledem na ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Ke shodnému závěru ostatně dospěl i např. Městský soud v Praze ve skutkově obdobném rozsudku ze dne 16.10.2013, sp. zn. 7 A 67/2010 (dostupném na www.nssoud.cz), jenž se sice týkal povolení, nikoliv zrušení přechodného pobytu, avšak z něj vyplývající úvahy jsou obecně aplikovatelné: „Z dikce § 87e odst. 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, plyne, že posuzování přiměřenosti rozhodnutí o povolení k přechodnému pobytu z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele má své místo pouze tehdy, jedná-li se o důvod zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) citovaného zákona, tedy je-li důvodem zamítnutí žádosti zjištění, že žadatel ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území. Nejde tedy o kritérium, k němuž by měl správní orgán při rozhodování ve věci samé přihlížet vždy.“ Totéž konstatoval

rovněž Krajský soud v Českých Budějovicích, jenž v rozhodnutí ze dne 18.3.2015, č.j. 10 A 157/2014-45 (dostupném na www.nssoud.cz), dovodil, že: „Zcela nedůvodná je námitka žalobce, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o přechodný pobyt na území České republiky je nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Tato výhrada je nedůvodná jednak proto, že žalobce v řízení existenci skutečných rodinných a soukromých vazeb neprokázal a dále též proto, že přiměřenost negativního rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žadatele není v řízení o žádosti o přechodný pobyt kritériem, k němuž by měl správní orgán při rozhodování ve věci samé vždy přihlížet. Z dikce § 87e odst. 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb. plyne, že posuzování přiměřenosti zamítavého rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele má své místo pouze tehdy, jedná-li se o důvod zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona, tedy je-li důvodem zamítnutí žádosti zjištění, že žadatel ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území, což však není případ žalobce.“

S ohledem na shora uvedené proto soud námitku žalobkyně o nutnosti posuzování přiměřenosti rozhodnutí považoval za nedůvodnou. Jen pro úplnost pak soud uvádí, že pokud žalobkyně odkazovala na Úmluvu o právech dítěte, je pravdou, že správní orgány musí při svých rozhodnutích vycházet ze zájmů nezletilého dítěte, na druhou stranu ale Úmluva o právech dítěte žalobkyni nezakládá žádná práva, na kterých by mohla být napadeným rozhodnutím zkrácena. Právo syna žalobkyně na zachování rodinných svazků či jeho realizace není podmíněna existencí přechodného pobytu žalobkyně.

Dále žalobkyně namítala, že ačkoliv v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedla, že je matkou nezletilého dítěte, občana České republiky, a v doplnění odvolání pak upřesnila údaje ohledně svého druhu, rovněž občana České republiky, s nímž žije a zamýšlí uzavřít sňatek, žalovaný k těmto skutečnostem nepřihlédl – naopak se uvedenou námitkou odmítl zabývat s odůvodněním, že ji měla žalobkyně uplatnit již v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně. Dle názoru žalobkyně se jedná o postup v rozporu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu, když nebyly zjištěny všechny okolnosti svědčící ve prospěch žalobkyně. Rovněž této argumentaci žalobkyně je nutné přiznat částečnou důvodnost.

Podle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.

Princip koncentrace řízení byl do správního řádu zaveden s ohledem na zefektivnění správního řízení v souladu se zásadou „*vigilantibus iura scripta sunt*“ („právo přeje bdělým“). Na účastníku řízení tak již před správním orgánem I. stupně leží odpovědnost za aktivní postup při hájení svých práv, a to tak, že by měl veškeré jemu známé skutečnosti, námitky a prostředky zásadně uplatnit již v prvoinstančním řízení. Koncentrace řízení je plně namístě u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízení o žádosti – kde je v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu I. stupně (srov. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 7.4.2011, č.j. 5 As 7/2011-48, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č.j. 2 As 17/2009-60, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Pokud jde o řízení vedená z moci úřední, v nichž má být účastníkovi řízení uložena nějaká povinnost, dospěla judikatura soudů postupně k závěru, že koncentraci nelze automaticky použít. Posuzované řízení o ukončení povolení k přechodnému pobytu žalobkyně na území České republiky bylo nepochybně zahájeno z moci úřední. Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu pro správní orgán v řízeních, ve kterých má být účastník z moci úřední uložena určitá povinnost, stanoví povinnost zjišťovat veškeré skutečnosti svědčící v jeho prospěch. S ohledem na to se žalovaný mylí, pokud tvrdí, že se v daném řízení zásada koncentrace uplatní. Zodpovědnost za prokázání relevantních skutečností tak v daném případě naopak ležela již na správním orgánu I. stupně, který měl postupovat zákonným způsobem i bez návrhu žalobkyně, neboť mu nic nebránilo, aby doplnil další okolnosti, jež by byly zásadní pro jeho rozhodnutí. Za současné situace tak, jak je zachycena ve správním spise, je nutné konstatovat, že správní orgány dospěly k předčasnému závěru, že žalobkyně svým jednáním naplnila podmínky pro odnětí povolení k přechodnému pobytu tím, že se dopustila obcházení zákona v úmyslu toto povolení získat. Závěr pro postup dle 78f odst. 1 ve spojení s § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nemá dostatečnou oporu ve shromážděných podkladech.

Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí nemá oporu ve spise a vyžaduje zásadní doplnění. Současně podle § 78 odst. 4 s.ř.s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud přistoupil podle § 78 odst. 3 s.ř.s. vzhledem k tomu, že uvedenými pochybeními je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a je možné očekávat i rozsáhlejší dokazování a četné úkony správního orgánu.

V dalším řízení bude na správních orgánech, aby znovu posoudily námitky žalobkyně ohledně jejího vzájemného soužití s manželem, žalobkyni vyzvaly, aby prokázala své tvrzení o tom, že s manželem vedla v rozhodném období společnou domácnost i že došlo k vzájemnému soužití, tedy že manželství plnilo své funkce přepokládané zákonem, zajistily příslušná rozhodnutí soudu ve věci rozvodu manželství a úpravy poměru nezletilého, jeho rodný list a popř. provedly i další důkazy ke zjištění skutečného stavu věci z vlastní iniciativy. Správní orgány jsou právním názorem vysloveným soudem v dalším řízení vázány (ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok ad II. o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 10.800,-Kč. Tato částka se skládá z částky 4.000,-Kč za zaplacené soudní poplatky ve výši 3.000,-Kč za žalobu a 1.000,-Kč za návrh na přiznání odkladného účinku; dále z částky 6.200,-Kč za 2 úkony právní služby právního zástupce žalobkyně Mgr. Vratislava Polky po 3.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb.,

o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; a dále z částky 600,-Kč za 2 s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 11. října 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
I. T.